

ОБОЖЕННЯ – ОБОЖНЕННЯ

У лексиці сучасної української мови функціонують два віддієслівні прикметники-пароніми: *обоження* і *обоження*. Вони утворені, відповідно, від дієслів *обожувати* і *обожнювати*. «Словник української мови» в 11 томах фіксує ці дієслова з однаковим значенням: «**ОБОЖУВАТИ**, ую, уєш, *недок.*, **ОБОЖИТИ**, жу, жиш, *док.*, *перех.* Те саме, що *обожнювати*. *Ольжині товаришки знали, хто найлюбіший маркізі й Турманші, і обожували Ольгу* (Н.-Лев., I, 1956, 427). **ОБОЖНЮВАТИ**, юю, юєш, *недок.*, **ОБОЖНИТИ**, ню, ниш, *док.*, *перех.* 1. Надавати кому-, чому-небудь рис, властивостей надприродної сили. *Обожнювати явища природи*. 2. *перен.* Дуже поважати, любити кого-небудь; надмірно захоплюватися кимсь. *Панянка, що її Костенко обожнює особливо за її інститутську невинність, через тиждень після вінчання починає потайний роман з офіцером*

артилерії (Фр., XVI, 1955, 123); // З благоговінням ставитися до чого-небудь; свято шанувати щось. *Введення Пушкіним у поетичний стиль слів і словосполучень із просторічного мовного потоку.. викликало бурю невдоволення і протесту в колах, які обожнювали «вишуканий стиль»* (Талант., 1958, 19)» (СУМ, V, 549). Проте, в церковно-релігійних текстах ці слова мають різне значення.

Так, лексема *обоження* вживається як богословський і аскетологічний термін, що позначає максимальне єднання людини з Богом. *Радуйся, [Богородице], Ти Адама обожила і роз'єднане з'єднала* (3 церк. літ.); *Безодня милости й щедрот оточила мене милосердним вшестям Твоїм, Ти бо, Владико, тіло прийнявши і подобу раба на Себе взявши, обожив його і з Собою прославив* (3 церк. літ.) та ін. Відповідні значення матимуть дієслова *обожувати, обожити*, – ‘з'єднати з Богом, уподібнити Богові’; пасивний дієприкметник минулого часу *обожений* – ‘той, який обожився’.

Слово *обоження* вживається зі значенням, яке відображено в СУМ: «**ОБОЖНЕННЯ**, я, с. Дія за знач. **обожнити**. *Коли забути про це [справжній патріотизм], можна скотитись до обоження галушок і синіх шароварів* (Рильський, III, 1955, 38). **ОБОЖНЕНИЙ**, а, е. 1. Дієпр. пас. мин. ч. до **обожнити**. 2. у знач. прикм., *перен., заст.* Багатий, щедрий, благословенний. *Мусульманин квапиться на широкі, обожнені водою й врожаями землі, зазіхав на обительські скрині, на спокій...* (Ле, Міжгір'я, 1953, 62)» (СУМ, V, 549, 548).

Тому рекомендуємо вживати слово *обоження* зі значенням ‘єднання людини з Богом’, а *обоження* – ‘надавання кому-, чому-небудь божественних рис, властивостей надприродної сили’.